

Πανηγύρι ουράνιο.

Επίσκοπος Πολύκαρπος Βαγενάς (†)

Ευαγγελικά αναγνώσματα, Τριώδιο

«...και ενέγκαντες τον μόσχον τον σιτευτόν θύσατε, και φαγόντες ευφρανθώμεν» (Λουκ. 15:23)

Πανηγύρι της επιστροφής. Έτσι θα μπορούσε να χαρακτηριστεί γενικά η ατμόσφαιρα που δημιουργεί η ανάγνωση ή το άκουσμα της περίφημης σημερινής παραβολής. Παρ' όλη την πίκρα που προκαλεί η απομάκρυνση του ασύνετου νέου από το ευλογημένο πατρικό του σπίτι, παρ' όλη τη θλίψη και την απογοήτευση που αποπνέει το απερίγραπτο κατάντημα, όπου τον οδήγησε ο παραλογισμός και η ασωτία του, μένει πάντα στο βάθος αχνό, αλλά βέβαιο και παρήγορο, το φως της ελπίδας για το Θεό Πατέρα και το πέλαγος του ελέους Του.

Διαφαίνεται πάντοτε – με διάφορη κάθε φορά μορφή και έκφραση – η απεραντοσύνη της αγάπης Του. Της αγάπης που και όταν δεχεται την περιφρόνηση και αγνωμοσύνη του επαναστατημένου ανθρώπου, ελπίζει, ανέχεται, δεν ανταποδίδει, δεν τιμωρεί. Και όταν βλέπει τις τραγικές συνέπειες της αποστασίας, δεν παύει να ανησυχεί και με στοργή να παρακολουθεί τον ασύνετο αποστάτη.

Τότε ακριβώς είναι που μιλεί έντονα μέσα στην ψυχή του ασώτου η γεμάτη γλυκύτητα απαλή και σωτήρια φωνή της αγάπης του Θεού. Του

Θεού Πατέρα που περιμένει. Περιμένει χωρίς να απελπίζεται. Θα ξυπνήσει ο τυφλωμένος αρνητής; Θα αισθανθεί την έκταση της δυστυχίας του; Θα αντιληφθεί πως όλα αυτά που τον έσυραν τόσο χαμηλά, σ' αυτό το χάος της μοναξιάς και της αδυναμίας είναι συνέπειες της απομάκρυνσής του από τη στοργή και την ασφάλεια που είχε κοντά στο Θεό; Θα το αναγνωρίσει το λάθος του; Θα συνεισται ο άσωτος; Θα ζητήσει να βρει τη διέξοδο της σωτηρίας;

Ναι. Περιμένει άγρυπνα, ακούραστα η αγάπη Του. Θέλει να διακρίνει το πρώτο συναίσθημα της ενοχής. Το πρώτο πονεμένο σκοτεινιάσμα του ματιού. Το πρώτο δάκρυ. Το πρώτο σκίρτημα της μετανοίας.

Σ' αυτήν τη στιγμή εκδηλώνεται πληθωρικά και έντονα η θεϊκή αγάπη. Η κρυμμένη σπίθα της πίστεως, η πνιγμένη ελπίδα της σωτηρίας, η νεκρωμένη διάθεση και δίψα για την παρουσία του Θεού Πατέρα ξαναζούν. Τα συνδαυλίζει με τέχνη και καρτερική υπομονή του Κυρίου η στοργή. Η δυσκολοδιάκριτη ελπίδα και έμφυτη τάση του τέκνου του Θεού αναζωογονείται. Γίνεται εσωτερικό αναμόχλευμα. Αρχίζει με του Θεού τη χάρη να ανάβει. Γίνεται φλόγα και πόθος. Γίνεται ξύπνημα ζωηρό και ορμή. Την αδράνεια την ακολουθεί η αποφασιστικότητα. Ξεκίνημά της η πρώτη αντίδραση του αποστατημένου αμαρτωλού. Κίνητρο και δύναμη δημιουργική της η αγάπη και η χάρη του Θεού που καιροφυλακτεί και εκδηλώνεται.

Τώρα πια εκδηλώνεται με ζωηρότητα και ζωντανές ελπίδες, με την αναμονή της χαράς που θα δοκιμάσει μέσα στη θαλπωρή της θεϊκής αγκαλιάς. Εκδηλώνεται με την ομορφιά και την ευγνώμονα ευχαριστία της μετανοίας. Με την αίσθηση της ζωής και της εσωτερικής γαλήνης που δίνει η διαπίστωση ότι τα χέρια του Θεού, που τ' άνοιξε αυτός σαν έφυγε από κοντά Του, μένουν απλωμένα πάντα, αδιάκοπα από τότε, για να νιώσουν να γυρίζει και να τον σφίξουν στο αγκάλιασμά τους στοργικά.

Ίσως νιώθει, και πρέπει να νιώθει, συντετριμμένος για τη συμπεριφορά του ο άσωτος. Ο Κύριος το διεκήρυξε με του προφήτου Δαβίδ τη λύρα: «Καρδίαν συντετριμμένην και τεταπεινωμένην ο Θεός ουκ εξουδενώσει» (Ψαλμ. 50:19). Αρκεί ν' ακούσει ο Κύριος αυτό το πονεμένο «Ελέησόν με ο Θεός κατά το μέγα έλεός σου» (Ψαλμ. 50:3). Όλοι οι θησαυροί της χαράς και της αγάπης Του στον άνθρωπο ανήκουν. Σ' αυτόν θα τα δώσει όλα. Χωρίς υπολογισμούς. Χωρίς περιορισμό.

Τα δάκρυα της μετανοίας, τα πικρά δάκρυα της ενοχής, μέσα στην αγκαλιά του Θεού θα μεταβληθούν σε δάκρυα χαράς. Μιας χαράς χωρίς ταίρι και χωρίς όριο. Είναι αυτό το συναίσθημα της ψυχής που γύρισε

πίσω στου Πατέρα Της την ευλογημένη αυλή. Είναι το πανηγύρι της χαράς όλου του ουράνιου κόσμου, που δοκιμάζει ασυγκράτητη αγαλλίαση για την επιστροφή του αμαρτωλού.

Το εβεβαίωσε ο Κύριος: «Χαρά γίνεται ενώπιον των αγγέλων του Θεού επί ενί αμαρτωλώ μετανοούντι» (Λουκ. 15:10). Είναι η χαρά του καλού ποιμένα που βρίσκει το χαμένο πρόβατο. Του στοργικού Θεού Πατέρα που βλέπει το αποστατημένο παιδί Του, που γι' αυτό θυσιάστηκε, να επιστρέφει κοντά Του. Το πανηγύρι της επιστροφής παίρνει απρόσμενα όρια. Σε βάθος και σε έκταση. Στα μύχια της καρδιάς του ασώτου που γύρισε. Στα πλάτη των ουρανών, που άδολα χαίρονται το σωτήριο γυρισμό.

Αδερφοί μου. Άλλος λίγο, άλλος πολύ έχουμε πικράνει το Θεό. Έχουμε περιφρονήσει το Νόμο Του. Μας παρέσυρε η μια ή η άλλη αμαρτία και αποστατήσαμε από τον Κύριο. Καμιά φορά αντιστεκόμαστε στο θέλημά Του, μας φαίνεται «σκληρός ο λόγος Του» (Ιω. 6:60) ή «βαρείαι αι εντολαί Του» (Α' Ιω. 5:3). Επαναστατούμε και δε θέλουμε να κατευθύνει το Ευαγγέλιο και ο ηθικός Του Νόμος τη ζωή μας.

Ως σύνολο, ως κοινωνία, ως σημερινή ανθρωπότητα – σε ποια γωνιά της γης θέλετε να σταθούμε; – οι εκδηλώσεις μας είναι πολλές φορές αντίθετες προς το πνεύμα και τα λόγια του Σωτήρος Χριστού. Εγκαταλείπουμε Αυτόν που είναι η Αλήθεια και προβάλλουμε αντιμέτωπες στον Άγιο Κύριό μας μηδαμινές αξίες. Στρέφουμε την καρδιά μας σε νεότερα σύγχρονα είδωλα. Παίζουν σημαντικό ρόλο στη ζωή μας αυτές οι ψεύτικες θεότητες που μας απομακρύνουν από το δρόμο της πίστεως, της αρετής, της ηθικής προόδου.

Ας σταθούμε λίγο. Ένας αυτοέλεγχος θα μας είναι ωφέλιμος. Μια αυτοεξέταση για τη θέση και τη στάση μας απέναντι στο Θεό και το Νόμο Του θα μας αποκαλύψει την πραγματικότητα. Θα διαπιστώσουμε την αλήθεια για τον εαυτό μας.

Και τότε χρειάζεται η συνέπεια. Η διαπίστωση μόνη, και αν ακόμη συνοδεύεται από αυστηρή κριτική, δεν ωφελεί. Συντρίβει και εξουθενώνει και απογοητεύει η αναγνώριση των λαθών ή της κακής πορείας, χωρίς την ελπίδα στο Θεό. Σαν αφήσουμε όμως μέσα μας να εκδηλωθεί αυτή η ελπίδα, θα οδηγήσουμε κι εμείς τα βήματά μας προς το Σωτήρα Κύριο. Το συντομότερο λοιπόν· χωρίς επιφυλάξεις.

Ο δρόμος της επιστροφής είναι ανοιχτός. Η αγκαλιά του στοργικού Θεού Πατέρα περιμένει. Τη νιώθουμε αυτή την πραγματικότητα μέσα μας. Σαν κλήση. Σαν κίνητρο. Είναι ο πόθος της λυτρώσεως βαθιά χαραγ-

μένος στις ψυχής μας τα βάθη. Δε θα ηρεμήσει η καρδιά μας, αν δε συναντήσουμε και πάλι τον Κύριο. Αν δε ριχτούμε στην αγκαλιά Του.

Ρίξτε ένα βλέμμα στον εσταυρωμένο Χριστό. Απλωμένα τα χέρια Του περιμένουν. Το πονεμένο βλέμμα Του δεν είναι μια πρόσκληση; Αυτός θυσιάστηκε για μας. Δε θ' ανταποκριθούμε στο κάλεσμά Του;

Αδερφοί μου αγαπητοί. Χρωστάμε ο καθένας στον εαυτό Του αυτή την οφειλή. Να επιστρέψουμε στο Χριστό με συνέπεια περισσότερη. Να δεχτούμε το λόγο και τις εντολές Του νόμο στη ζωή μας. Να δεχτούμε την ασύγκριτη χαρά του γυρισμού στη στοργή Του την απέραντη. Νιώθοντας σαν παιδιά γνήσια του Θεού ν' απολαύσουμε τη λύτρωση.

Του καθενός μας η επιστροφή θα σημάνει την ώρα ενός νέου πανηγυριού για την επίγεια και ουράνια Εκκλησία. Θα δώσουμε αφορμή να γίνει «χαρά μεγάλη εν ουρανοίς». Την οφείλουμε αυτή τη στιγμή στο Θεό Πατέρα και στον εαυτό μας. Δεν έχουμε το δικαίωμα να στερήσουμε στον εαυτό μας αυτή τη χαρά.

Ελάτε ν' αποτελέσουμε μια στρατιά ανθρώπων που γυρίζουν κοντά στο Χριστό. Του καθενός μας η συναίσθηση ενοχής για την περιφρόνηση του Κυρίου ας εκδηλωθεί με δάκρυα μετανοίας. Θα 'ναι λυτρωτικά τα δάκρυα τούτα. Η απαρχή της χαράς.

Γρήγορα μόνο, χωρίς δισταγμό και αναβολές. Ας βιαστούν όσοι καθυστερούν. Να προλάβουμε. Εκείνος θα σκύψει να μας σηκώσει, για να πάρουμε μέρος στο πανηγύρι. Το πανηγύρι της επιστροφής. Το μεγάλο πανηγύρι της επιστροφής της σημερινής κοινωνίας κοντά στο Χριστό.

**Από το βιβλίο: Πολυκάρπου Βαγενά, Μητροπολίτου Κερκύρας,
«Ελθέτω η βασιλεία σου», τ. Α'.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>